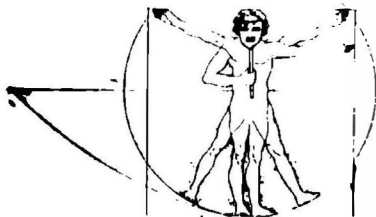

În prim-plan:

ACTORUL

Carmen Galin:

„Nu pot să joc un rol pe care nu-l înțeleg“

— Dacă nu mă înșel, Carmen, începuturile carierei tale sînt marcate de intîlnirea cu Andrei Șerban, nu-i așa?

— Este adevărat, intîlnirea cu Andrei a avut o importanță capitală în configurarea destinului meu artistic; dar dacă este vorba de debutul propriu-zis, pe o scenă profesionistă, i se datorează regi-zorului Ion Cojar, care m-a distribuit — în anul trei de Institut (pe care-l începusem în 1963) — în **Simple coincidențe** de Paul Everac, pe scena Teatrului Mic. Debut, după cum vezi, de bun augur, căci este scena pe care am revenit și pe care joc și astăzi. Cît despre Andrei Șerban, cu el am lucrat, tot în timpul studenției, Puștiul din **Șeful sectorului suflute** și **Tanți** din **Nu sînt Turnul Eiffel**. L-am reîntîlnit după absolvire, cînd fusese repartizat la Teatrul Tineretului din Piatra Neamț, unde am jucat, tot în regia lui, dublul rol din **Omul cel bun din Siciuan**.

— **Acel de neuitat Omul cel bun din Siciuan...** Dacă pe mine, critic, m-a mar-

Cu George Constantin în „Simple coincidențe” de Paul Everac

cat atât de puternic — îl socotesc și astăzi unul din spectacolele fundamentale în formarea mea ca om de teatru —, îmi închipui ce a însemnat pentru tine. Dar, pentru că a venit vorba de Piatra, hai să ne amintim puțin de epoca aceea minunată.

— Cu adevărat minunată! Am stat acolo doar trei stagiuni, dar ce stagiuni! Atunci am jucat — pe lângă *Omul cel bun...* — *Melodie varșoviană* (făceam un cuplu „grozav” cu Mihai Dobre), *Vrăjitorul din Oz*, *Woyzeck*, *Arca Bunei speranțe...*
— Teatrul Tineretului este singurul teatru din țară în care ai jucat?

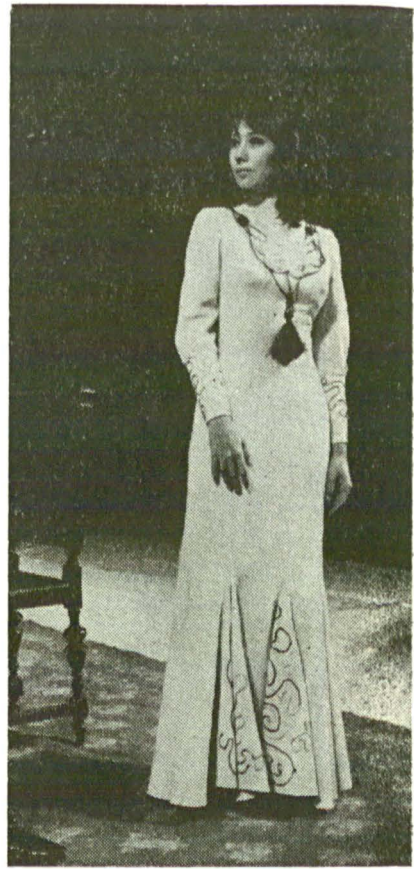
— Ai și uitat *Un vis în noaptea miezului de vară*, de la Teatrul Național din Cluj? Nu eram încă angajat acolo, fuseseam doar invitată să-l joc pe Puck, dar este un rol pe care îl iubesc și astăzi foarte mult. Și am rămas la Cluj încă

cinci stagiuni. Ca angajată, de data aceasta. Revenind însă la „epoca Piatra”, cum spuneai tu, ceea ce era nemaipomenit acolo era, pe de o parte, spiritul de echipă și pasiunea cu care se muncea, iar pe de altă parte, considerația care ni se acorda. Actorilor li se dădea importanță, eram priviți cu admirație și — cred — chiar cu mindrie de către locuitorii urbei. Îmi amintesc că, la întoarcerea de la Veneția (fusesem acolo cu *Afară-i vopsit gardu' înăuntru-l leopardu'* și avusesem, realmente, un succes triumfal), drumul de la gară la teatru era pavoizat cu la paradă, în cinstea noastră! E adevărat că și munceam fără să știm de timp, de casă, uneori în niște condiții imposibile. Repetițiile — la *Woyzeck*, de exemplu — durau și pînă la 7 dimineața, o dată am jucat — numai pentru doi gazetari — *Melodie varșoviană* la 3 și

←
Getta din „Fintina Blanduziei” de Vasile Alecsandri

→
Elena Andreevna din „Unchiul Vanca” de Cehov

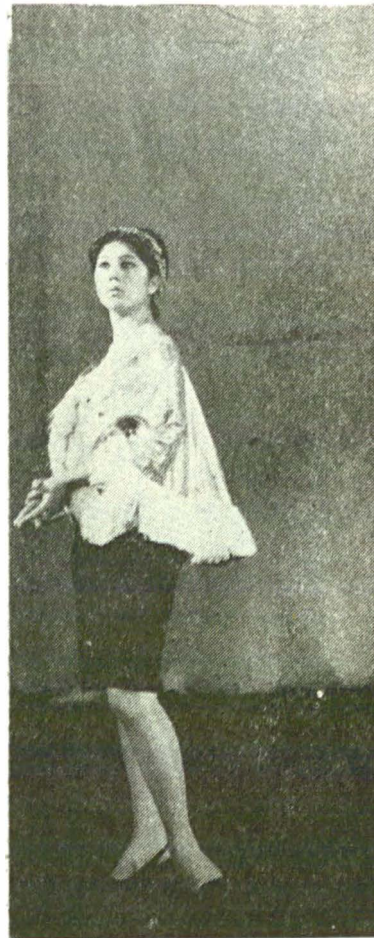
•
Stinga, jos : cu Anton Tau, intr-un recital de poezie, la Teatrul Național din Cluj-Napoca
Dreapta, jos : in „Micul infern” de Mircea Ștefănescu, Teatrul Tineretului din Piatra Neamț

←
Șen De din „Omul cel bun
din Sicilian“ de B. Brecht

→
In „Melodie varșoviană“ de
Leonid Zorin

Stinga, jos : Margareta in
„Gaițele“ de Al. Kirilțescu,
alături de Violei Comănici
Drezpla, jos : in „Woyzeck“
de Büchner

Cu Ștefan Iordache în „Nu sînt Turnul Eiffel“ de Ecaterina Oproiu

jumătate noaptea, altă dată am jucat **Paharul cu apă** în fața unei săli de surdo-muți, și cite și mai cite... Se spune că „excentricitățile“ astea țin și de vîrsta trupei; e drept, mai toți eram foarte tineri, dar printre noi aveam și doi colegi mai în vîrstă — Theodor Danetti și Adria Pamfil Almajan — care păreau, totuși, mai tineri decît noi. Este vorba de o tinerete spirituală, lăuntrică. Îți amintești?, în **Noaptea încercărilor** era o scenă întregă jucată — și jucată foarte mișcat! — pe acoperișul casei. Ne temusem o clipă că doamna Adria n-o să fie de acord, dar, dimpotrivă, dînsa a fost prima care s-a urcat pe schele, și a făcut cu mult mai mult decît îndrăznise Andrei să-i ceară. Erau apoi turmele în București, de fiecare dată adevărate sărbători (căci fără turnee în București, cum să fie cunoscuți actorii tineri?), era și Festivalul... O, da. Piatra a fost o epocă frumoasă...

— Care este, după tine, explicația? Ce a provocat acest „fenomen Piatra“ al anilor '65—'70? Componenta trupei?

— Sigur că și despre asta poate fi vorba — valoarea trupei, valoarea fiecărei personalități în parte. Dar cred că meritul principal îi revine animatorului, omul care conduce și catalizează eforturile și talentul tuturor acestor personalități. Omul acesta a fost, atunci, regretatul director Coman. Avea un fler extraordinar în judecarea și a oamenilor, și a contextului teatral în care evoluam.

— Repartizarea unei întregi promoții de absolvenți al Institutului într-un singur teatru din țară — cum s-a și întîmplat, cîndva, la Piatra Neamț — crezi că ar putea fi un punct de plecare în crearea unei atmosfere de creație asemănătoare celei pe care o evoci?

— Ar fi ceva, dar eu, una, nu prea cred în soluția asta. Absolvenții unei promoții, după patru ani petrecuți împreună, zi de zi, în Institut, sînt prea obișnuiți unii cu alții ca să poată începe, într-adevăr, o nouă etapă în viața lor artistică. Sigur că, în primele momente de după absolvire, nu-i rău să fii alături de cineva cunoscut, dar contează foarte mult ceea ce înveți de la noii parteneri. Cel puțin eu așa simt.

— Cîți din „vechea gardă“ au mai rămas la Piatra, Carmen?

— Foarte puțini. Cornel Nicoară. Constantin Ghenescu, Corneliu Dan Borcia, Traian Pârlog, Florin Măcelaru... și cam atît. Restul sînt — majoritatea — în teatrele bucureștene, unde fac lucruri excelente. Unul dintre ei îmi este din nou coleg Mitică Popescu.

— Dar cu filmul cum a fost? Am impresia că l-ai „cucerit“ mai tirziu decît teatrul.

— De fapt, debutul a fost aproape concomitent, în teatru și în film. Eram în anul doi cînd am început, cu Andrei Blaier, filmările la **Diminețile unui băiat cuminte**. E adevărat că a intervenit un hiatus pînă la următorul film. Era o epocă în care în filmul românesc „se purtau“ figurile frumoase, simetriile perfecte. Mai tirziu, situația s-a echilibrat, iar acum — mai ales de cînd Fram a devenit și serial TV — popularitatea datorată filmului a început să fie stîngenitoare.

— Ce caracterizează, astăzi, stilul de joc al vedetelor de film Carmen Gall?

— Cred că faptul că sînt de fiecare dată alta. Nu o fac deliberat, este rezultatul unei acumulări de mijloace care face ca personajele pe care le interpretez să fie foarte diferite, de la un film la altul.

— Ce preferi, între teatru și film?

— Prefer starea aceea specială — „de grație“, așa spune — cînd, jucînd, te simți firesc, absolut adevărat. Pentru mine, în teatru, lucrul acesta vine de la sine, ca apa, în film ajung la starea aceasta numai cînd filmez foarte mult și nu mai

sint reflectoarele, camerele, platoul. De aceea, in film, imi plac mai mult regi-zorii care repetă mult inainte de a trece la filmări. Dealtfel, in general imi plac nespuse de mult repetițiile. atunci simt ca se petrece in mine transformarea aceea misterioasă care inseamnă — pină la urmă — creație. Pe parcursul lor imi înțeleg rolul, ceea ce este un lucru esențial, căci nu pot să joc un rol pe care nu-l înțeleg.

— **N-aș zice, nici eu, că este vreun rol pe care nu l-ai înțeles, între cele multe jucate in ultimele stagioni...**

— Joc des, este foarte adevărat, dar nu mult. Cred că un singur rol bun pe stagiune este de-ajuns pentru orice actor. Dar este o bucurie imensă să joci seară de seară, de fiecare dată alt spectacol. astăzi in Shakespeare, mâine in Ecaterina Oproiu, poimîine in Dinu Săraru...

— **Ăsta este, in fond, deliciul meseriei noastre. Am impresia că nu m-aș putea împăca bine cu sistemul așa-numitului teatru comercial, in care joci seară de seară aceeași piesă, pină se epuizează publicul. Nu cred că aș reuși să mă reîncarc suficient, de la o seară la alta.**

— **Dintre rolurile jucate, pe care le-ai alege tu, pentru o „fișă personală” selectivă?**

— Despre cele de la Piatra ți-am mai vorbit. La Oluj am mai jucat in **Mutter Courage**, in **Unchiul Vanea**, in **Pasărea Shakespeare**... Ca un fapt inedit, îți semnalez că acolo — se întâmpla in 1973

— am jucat in primul spectacol de poezie și muzică (e vorba de muzică folk) din istoria teatrului nostru împreună cu Anton Tauf și Marcela Saftiuc.

— **N-aș fi atât de sigur, à propos de acest „primul”, dar să mergem mai departe...**

— Epoca „Teatru Mic” este, totuși, cea in care am jucat cele mai multe roluri importante — nu neapărat mari, nu neapărat principale, dar importante. căci aparțineau unor spectacole importante **Rața sălbatică, Oamenii cavernelor, Nebuna din Challot, Evul mediu intimplător, Diavolul și bunul Dumnezeu, Richard al III-lea, Nu sint Turnul Eiffel, Niște țărani.**

O șansă pe care o datoresc și întâlnirii cu acest alt mare animator de teatru, care este directorul nostru — Dinu Săraru.

— **Care sint viitoarele tale premiere?**

— **Mitică Popescu**, in regia lui Cristian Hadjiculea, și **Pygmalion**, in regia lui Silviu Purcărete.

— **Cum a fost cind ai „debutat” in musical, in Nu sint Turnul Eiffel?**

— A fost grozav. Imi doream dintotdeauna un astfel de rol. Mă apropiasem de el la Cluj, cind jucam **Visul**... Este ca și cu bicicleta pe care mi-am dorit-o și n-am avut-o in copilărie. Mi-am cumpărat-o tîrziu și, in prima zi, nu-mi mai

Alături de Leopoldina Bălănuță in „Evul mediu intimplător” de Romulus Guga

venea să mă dau jos de pe ea. La **Turnul Eiffel**, am simțit imediat că publicul este al meu, că l-am cucerit, că mă acceptă și in ipostaza asta. Faptul i se datorează, bineînțeles, și lui Ștefan Iordache, care este un partener extraordinar. Dar satisfacții de genul ăsta poți avea nu numai in roluri de protagonist. Mireasa lui Pătru, pe care o joc in **Niște țărani** după romanul lui Dinu Săraru, imi aduce aceleași bucurii.

— **Care ar fi utopia ta teatrală?**

— Știu și eu? Nu prea sint utopică, din fire. Ar fi una... Noi, actorii, vedem foarte rar teatrul de peste hotare. Filme străine mai vedem noi, dar pe colegii noștri din Polonia, din Italia, din Franța, din Uniunea Sovietică îi vedem „de viu” atât de rar, și pe atât de puțin dintre ei... Aș vrea teribil să călătoresc mult, să văd mult teatru. Este o utopie?

— **Om trăi și-om mai vedea...**

Dinu KIVU